

Tre alldeles
Nya Visor.

Den Första:

Om Fransk-Tyska kriget.

Den Andra:

Björneborgs-Marschen.

Den Tredje:

Ebba Brahes klagan.

Helsingfors.

Theodor Sederholms boktryckeri,

1878.

Den Första:

1. Säg, hwad är det som gör Att ett stridsrop man hör I den lugna och fredliga dal? Hwarför skall mångens hopp, uti ungdomens knopp, Utaf mannen med lian mejas af.

2. Jo, det makten blott är, Som fått råda wår werld Och Napoleon och Wilhelm de två Utaf menniskors blod, wilja wisa sitt mod, För att en gång belöningen få.

3. Fransman' tappert och rätt, Streb wid Sedan och Metz, För sin ära och fädernesland, Men Napoleon med hast Wille ta' sig en rast Såsom fånge wid fiendens strand.

4. Han sitt folk öfwer gaf, då han ej fann sin graf, När han sökte i striden den få. Mot beräkning hans plan Blef ett inträfladt garn; Dersför tyfkarne jubla också.

5. Uti Tyskland han går, kanske faller en tår För sitt offrade trofasta folk. Som en härjande nöd och en förtidig död, Genom honom, som dem hafwer sålt.

6. Tysken framgång har haft, med en mångdubbel kraft Han till kärnan af Frankrike trängt. Wid Paris han nu är, Men dock mycket beswär Kanske får han ju der så befängt.

7. Hwarje hjerta i brand Slår för Frankrikes land Och en känsla af hopp man det ger, Samt för enkor och små, Som sitt stöd mistat få, Men ej sorgen skall trösta nu ber.

8. Krigets favor och nöd Gjort blott sorger och död, Hwem skall en gång få swara dersför? Dersför afund och swel, Som tillställt denna lek, I wårt minne det långt leswa tör.

9. Utaf hunger till sist, Sent Bazaine helt förwift, Med de fina, så modige män, Nu åt tyfkarne här Inwid Metz gaf sitt swärd, För att råka Napoleon sin wän.

10. Mätte freden här bo Och wårt Swerge ge ro Många fälla och lyckliga da'r! Men kommer kriget en gång, Wi må sjunga en fång, Såsom fordom i minnet war qwar.

11. Hell dig, Swea Kung, af båd' gammal och ung! Wår Carolus må leswa i nord: An skall gosjarne blå Emot dödarne gå, Leswe Swerge, wår fädernesjord.

Den Andra:

Björneborgs-Marschen.

Söner af ett folk, som blödt
På Narwas hed, på Polens sand, på Leipzigs slätter, Blitzens kullar!
An har Finlands kraft ej dödt,
An kan med owäns blod ett fält här färgas rödt.
Bort, bort hwila, rast och fred!
En storm är lös, det ljungar esb och fältkanonens åska rullar,
Framåt, framåt led wid led!
På tappre män se tappre fäders andar ned.

Ablaste mål

Oj lyser på wår bana;

Skarpt är wårt stål

Och blödda är wår mana.

Alla, alla käckt framåt!

Här är wårt sekelgamla frihets löbna strät.

Uhs högt du segerälla sara,
Sliten af striden sen en grånad forntids dar,
Fram, fram wårt äbla, härjade standar!
An finns en flit med Finlands gamla färger qwar.

Albrig skall wår fosterjord
Af wäldets makt ur oförblödda bataljoners armar ryckas,
Albrig ljuda skall det ord,
Att Finlands folk förråd sin fria bygd i nord.
Falla kan den tappre blott,
Ej rygga för en faras hot, ej swika, böjas och förtryckas.
Falla, löbna frigarlott,
Blir wår, sen för en seger än wi kämpa fått!

Wapen i hand

Och käckt wår owän nära!

Dö för wårt land

Ar leswa för wår ära.

Rastlöst fram från strid till strid,

Th nu är stunden wår och nu är skördens tid!

Glesnade leder wittne bära
Herrligt om mod och bragder, om wårt lands försvar.
Fram, fram wårt äbla, trofsiga standar!
Omkring dig än din trogna fluska makt du har.

Den Tredje:

Ebba Brahes Flagan.

Den lätta manteln breber aftenstunden, Så ljuf och wän-
lig öfwer haf och land Och fångarfkaran tyfnat har i lunden
Och Mälar'n hwilar wid des stolta strand. I nattens lugna
flöt naturen hwilar, Men inom detta bröst en stormwind ilar.

Åt friiden egde jag i forbna dagar Du himlen såg jag
leende och blå, Att men'skoffjälén har ett språk som talar, Så
färleksriff jag kunde ej förstå, Jag lycklig war när morgonen
mig wäckte, När qwällens sol i wågorna sig sträckte.

Jag lycklig war, så ofkuldsfullt jag drömde, Att prydd jag
stod, som Gustaf Adolfs brud, Och hoppet i min själ sin wällust
tände, Och smykade min wäg med blomsterkrub, Men tro ej
hoppet, det skall sorger föda, Det är en orm, som tjuvar för att döda.

Åt, snart förgäfwes skall din lustwa flamma, Som höjer sig
i ömt bewakad brand, Allt är förbi min werld är ej densamma,
En hatad boja fångsla skall min hand. O! Gustaf Adolfs lär mig
att försaka Och tänk med fölb på De la Gardies maka.

War kall. War kall och låt mig ensam lida, Och tröttnad
gå på mina fäders graf. En huldrif genius står inwid min sida,
Tills ödet brhta skall min wandringsstaf, En engel, tröstande mitt
sorgsna sinne, Och engeln heter Gustaf Adolfs minne.

Säljes i bokhandeln wid Långa bron.